порушувати конфіденційність інформації, яка відноситься до предмета адвокатської таємниці.

Зіставлення зазначених теоретичних посилань із процесуальним законом свідчить про те, що ЦПК України не містить в собі положення, які дозволяють адвокатові за згодою особи, яка довірила йому відомості, давати з приводу них показання в якості свідка. Такі ж саме положення відсутні в нормах Кодексу адміністративного судочинства України (п. 2 ч. 2 ст. 65) і Кримінальному процесуальному кодексі України (п. 2 ч. 2 ст. 65).

Правові підстави порушення в суді цивільної справи

Кокуніна К.В., студент Вінницького відділення ННІЗН НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Полішко Н.Л.*

Перехід України до ринкових відносин, демократизація суспільства, висунула на перший план права та інтереси громадян. Демократичне суспільство характеризується широким спектром особистих (не майнових) та майнових прав і свобод. Але чого варті права та свободи без закріплення їх у вищому державному правовому акті Конституції, без їх правового забезпечення, а також забезпечення їх дотримання і захисту від порушень.

В Україні на сучасному етапі її розвитку проходить її вдосконалення правової бази, якою закріплено правове становище громадян і організацій, об'єднань, осіб без громадянства та іноземців і встановленні гарантії реалізації захисту їх прав і свобод, визначених Конституцією та іншими законами України. Конституційні норми в яких закріплені ці права і інтереси виступають основою для деталізації їх в галузевому законодавстві, регулювання всіх аспектів їх дій і для визначення юридичних гарантій реалізації а також для встановлення процесуального порядку захисту суб'єктивних особистих, майнових та немайнових (цивільних) прав, охоронюваних законом інтересів і свобод в тому числі засобами цивільного процесуального права.

Міжнародний пакт про цивільні і політичні права зобов'язує нашу державу забезпечити будь який особі ефективні засоби правового захисту у випадку порушення його прав і свобод, право на захист для будь якої особи яка цього потребує забезпечувати державою його компетентними, судовими, адміністративними чи законодавчими органами влади.

Зокрема ст.55 Конституції України говорить:

Права і свободи людини захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право за захистом своїх прав до Уповноваженого при Верховній Раді України по правам людини.

Кожен маж право після використання всіх національних засобів правового захисту - звертатись за захистом своїх прав і свобод у відповідні міжнародні судові інститути або у відповідні органи міжнародних організацій, членом чи учасником яких являється Україна.

Кожен мас право будь-яким не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

А ст.124 Конституції України зазначає, що юрисдикція судів поширюється на всі правові відносини, що виникають в державі, тобто в суді, можуть вирішуватися будь які цивільні спори, причому дана категорія спорів включає і

трудову і сімейні житлові тощо, тобто всі ті, що не носять характеру господарських та публічних спорів.

Виходячи с цих засобів захисту суб'єктивних прав і свобод людини, особливо відповідальна та ефективна роль належить суду. Демократичні принципи судового процесу, являються захистом від некомпетентності чи можливої суб'єктивної оцінки відповідних осіб. Для прикладу цивільно-процесуальному законодавстві передбачено, що будь яка зацікавлена особа в праві в порядку встановленому законом, може звернутись до суду за захистом порушених чи оспорюваних права чи охоронюваних законом інтересів. Сторони, позивач і відповідач мають рівні процесуальні права, незалежно від того, що позивачем може бути громадянин (чи інша особа), відповідачем орган державної влади в особі його представника.

Основні положення захисту цивільних прав та інтересів закріплені також у ст. 15 Цивільного кодексу України відповідно до якої кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання, а також кожна особа має право на захист свого інтересу який не суперечить загальним засадам цивільного законодавства. Проте ЦК виділяє декілька видів захисту прав та інтересів. Так, цивільні спори можуть вирішуватися не лише в судовому порядку (ст.16 ЦК), а й у порядку самозахисту (ст.19 ЦК), нотаріусом (ст.18 ЦК), Президентом України з органами державної влади та місцевого самоврядування (ст.17 ЦК). Вибір залишається саме за особою, яка вважає, що її права чи інтереси порушені. Право на захист особа здійснює на свій розсуд. При чому нездійснення особою права на захист не є підставою для припинення цивільних права, що порушені, крім випадків встановлених законом.

У концепції «Вдосконалення судівства для утворення справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів» схваленій Указом Президента України № 361/2006 від 10.05.2006 року визначено що «цивільне судочинство слід розглядати як послуги держави, щодо вирішення приватноправових спорів сторонами, які самостійно не можуть їх урегулювати. У цивільному судочинстві засади диспозитивності і змагальності реалізуються у повному обсязі, суд повинен вирішувати спори, про розв'язання яких просять сторони».

Основою для початку розгляду кожної справи є прово-обгрунтований пред'явлений позов.

Більшість цивільних справ вирішується у порядку позовного провадження. Тобто основним видом цивільного судочинства який встановлює, найбільш широкі правила судового розгляду - є позовне провадження. Пред'явлення позову як і звернення до суду з заявою у непозовних провадженнях є складовим елементом конституційного права людини і громадянина (ст.55 Конституції України).

При визначені тотожності позовів - головними критеріями позову є його елементи з'ясування таких елементів позову, як предмет позову, підстава позову й у деяких випадках зміст позову.

Виходячи з чого можна сказати, що позов є звернення до суду з певними вимогами до іншої сторони, а сам документ з такими вимогами позовною заявою, яка подається безпосередньо або направляється рекомендованим листом з повідомленням до суду. Існують також загальні вимоги до позовної заяви ст. 119 ЦПК України.

Існують проблеми щодо подання позовної заяви до суду та розгляду її суддями. Наприклад при певній логічній процедурі прийняття заяв громадян без прив'язки до дислокації, заяви приймалися з наступним розподілом їх між

суддями в порядку черговості, але це призвело до виникнення проблеми суб'єктивного фактору.

Стаття 118 ЦПК містить положення, що позов пред'являється шляхом подання позовної заяви до суду першої інстанції, де вона реєструється, оформляється і передається судді у порядку черговості. Слід зазначити, що не тільки позовна заява подається таким чином, а цей порядок поширюється на пред'явлення заяв у порядку окремого провадження та заяв про видачу судового наказу. Аналізуючи буквально цю норму, слід сказати, що у ній чітко не закріплено положення кому конкретно подається заява. Вирішення проблеми кількості справ, що припадає на одного суддю, та їх зміст, які впливають на остаточний результат в його праці. Але розподіл їх у порядку черговості, як це передбачено статтею 118 ЦПК, не передбачає розмежування кількості справ та їх складності, ми знову можемо побачити той суб'єктивний фактор який існує в судах. В цьому випадку, якщо суддя не сподобається тій особі яка розподіляє справу він буде приречений займатися справами з великим емоційним навантаженням і складністю, тоді як інші судді будуть займатися вирішенням лише цікавих і простих справ. В цьому розподілі є і позитивні моменти, а саме: від тієї особи, яка розподіляє справи буде залежати чи потрапить конкретна справа до сильного судді, який здатен розібратися у всіх складнощах цієї справи.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. - К., Юрінком, 1996.
2. Закон України «Про судоустрій і статус суддів». 7 липня 2010 в редакцыъ выд 13.06.2012.
3. Цивільний процесуальний кодекс України 18.03.2004. К.: Атіка, 2012.
4. Цивільний процесуальний кодекс України: Науково-практичний коментар /За ред. В.В. Комарова. - Х.: Одіссей, 2010. - 816 с.
5. Цивільний кодекс. Цивільний процесуальний кодекс України. Постанови Пленуму Верховного Суду України в цивільних справах. / Відп. Ред. П.І.Шевчук. - К.: Юрінком Інтер, 2010. - 496 с.
6. Справочник по подготовке гражданских дел к судебному разбирательству /Под ред. Н.М.Гурбатова - М., 1989.
7. Давыденко Г.И. Рассмотрение гражданских дел судом. - К., 1985.
8. Бичкова С.С. Цивільне процесуальне право України. Навчальний посібник. К. Атіка, 2009

Виконання судових рішень: окремі питання

Коляда М.О., студент 4- КА курсу ННІЗН НАВС
Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор *Бичкова С.С.*

Виконання судових рішень як елемент діяльності супроводжує попередню діяльність юрисдикційного органу щодо розгляду та вирішення спору. Виконувати необхідно щось, тобто акт уповноваженого органу (суду). Тому виконання рішення і є кінцевим етапом юрисдикційної (правозахисної) діяльності. Без реалізації цієї стадії (етапу) втрачається сенс попередньої діяльності суду та інших органів (осіб), які уповноважені на здійснення захисту прав, свобод та законних інтересів фізичних чи юридичних осіб, територіальних громад чи держави [1, с. 5].

Свого часу відповідну проблематику досліджували такі вчені, як: П.П. Заворотько, В.В. Комаров, В.І. Тертишніков, С.Я. Фурса, В.М. Шерстюк, М.И. Штефан, В.В. Ярков та ін.

Проте на сьогоднішній день стан виконання судових рішень в Україні є незадовільним, що зумовлено недосконалістю законодавчої бази, яка регулює діяльність органів державної виконавчої служби.